

РЕШЕНИЕ

№ 6796

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А Гражданско дело № 20221110162805 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 и сл.ГПК

С искова молба на Д. С. Р. и Д. С. Р. предявява срещу „Т.С.“ ЕАД са предявени искове с правно основание чл. 439, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че всеки един ищец не дължи на ответното дружество сумата 115,31 лева, представляваща по 1/4 ч. от общия размер на дълга на наследодателя им В.П. от 461,25 лв. по изпълнителен лист от 30.06.2015 г., издаден по гр.дело №938/2015 г. по описа на СРС. Ищецът твърди, че в полза на ответното дружество е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №9479/2015 г. по описа на ЧСИ Н.М.. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение Счита, че е приложим срока по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и спряна за периода 13/03/2020-20/05/2020 г.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От Удостоверение за наследници изх. №382/21.02.2022 г. на Столична Община се установява, че В.Д.П. е починала на 10.02.2022 г. и оставила за наследници по закон – син Димитър Георгиев Каранджов, и внуци – Д. С. Р. и Д. С. Р., последните наследници по закон на сина й С.Д. Р., починал преди нея на 12.04.2021 г. По правилата на Закона за наследството – чл. 5 и чл. 10, следва да се приеме, че ищите са наследили полагащата се от баща им 1/2 ид.ч. от наследството на баба им, или всеки един по 1/4 ид.ч., съответно от правата и задълженията й.

От изп. дело №9479/2015 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ се установява, че е образувано по изпълнителен лист от 30.06.2015 г. по ч.гр.дело №938/2015 г. по описа на СРС, на основание заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, съгласно който съдът осъжда В.Д.П. и С.Д. Р. да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, разделно - по 1/2, от следните суми: 922,51 лв.,

представляваща цената за доставената топлинна енергия от дружеството за периода май 2013 - април 2014 г., ведно със законна лихва за периода от 09.1.2015 г. до изплащане на вземането, обезщетение за забава в размер на 75,63 лв. за периода от 30.6.2013 г. до 11.12.2014 г. и 325 лв. разноси по делото, а именно: 25 лв. държавна такса и 300 лв. възнаграждение на юрисконсулт. Не се спори, че С.Д. Р. е изплатил изцяло задължението си.

За образуване на изп. производство ответното дружество е подало Молба вх. №150016/25.09.2015 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ, с която вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, и определя начина на изпълнение.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. ТР №3/28.03.2023 г. по т.д. №3/2020 г., ВКС). Тъй като в настоящия случай изп. дело е образувано на 25.09.2015 г., то приложими са изцяло са указанията по ТР от 26.06.2015 г. С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен

способ, било в изпълнение на молба от взыскателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на осн. овластяване по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която взыскателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която взыскателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Прекъсването и спирането на погасителната давност срещу един длъжник няма действие спрямо останалите длъжници, по арг. от чл. 125, ал.1 от ЗЗД.

Изпълнителният лист е издаден на основание заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, която следва да приеме, че влязла в законна сила най-рано на датата, на която е издаден изп.лист -30.06.2015 г. Към датата на образуване на изпълнителното производство петгодишната давност за паричните вземания, удостоверени в изп. основание, не е изтекла; срокът е прекъснат на 25.09.2015 г. с предприема на действия по изпълнението и изтича на 25.09.2020 г. За периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния случай петгодишния давностен срок изтича на 03.12.2020 г., вкл.

Констатира се, че по отношение на длъжника В.Д.П. до 23.02.2018 г. не са предприети изпълнителни действия. На тази дата е постъпила молба на взыскателя, с която заявява извършването конкретни действия по изпълнението (л. 46 от изп. дело), както и с молба от 30.08.2019 г. (л.58). На 16.11.2020 г. е наложен запор върху банкови сметки на дл. В.П. (л.60).

Изложеното дава основание на съда да приеме, че са настъпили предпоставките на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а именно в срок повече от две години не са предприети действия по изпълнението, което е законово основание за прекратяване на изп. дело. Следва да се съобрази, че перемпцията по чл. 488, ал. 1 т. 8 от ГПК е без значение за погасителната давност. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността, но двата правни института са различни и имат различни правни последици. Давността изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията. Следователно изтеклият срок по чл. 488, ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност и погасено ли е правото на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителния лист.

Установи се, че взыскателя-ответник е поискал извършването на валидно

изпълнително действие срещу длъжника преди да изтече давностния срок - на 23.02.2018 г., с което последният е прекъснат. Според разясненията, дадени с Решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г., г. к., III г. о. на ВКС, „в чл. 116, б. „в“ 33Д е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение - публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство, както е сторено в настоящия случай. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане“, с оглед на което се приема, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК. Ето защо съдът приема, че с подаване на молбата на взыскателя давността за вземането е прекъсната, а дори изпълнителното дело да е перемирано необразуването в отделно дело на новото искане за предприемане на действия по изпълнение, направено от взыскателя с молбата му, не е от значение за осъществяването на фактическия състав на чл. 116, б. „в“ от 33Д, респ. за прекъсването на давността (вж. решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г., г. к., III г. о. на ВКС). Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните поискани изпълнителни действия, а задължението му не отпада само защото искането на взыскателя е нередовно или не е образувано в ново изпълнително дело (вж. решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО, решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г., г. к., III г. о. на ВКС). Предвид гореизложеното, прекъсната на 23.02.2018 г. и на 16.11.2020 г., новата петгодишна давност не е изтекла към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК, поради което на всеки един ищец исковата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноски – сумата 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. С. Р., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Д. С. Р., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на сумата 115,31 лева за главница по издаден срещу В.Д.П., с ЕГН:*****, починала на 10.02.2022 г., изпълнителен лист от 30.06.2015 г. по гр.дело №938/2015 г. по описа на СРС.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. С. Р., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск по чл.

439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Д. С. Р., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на сумата 115,31 лева за главница по издаден срещу В.Д.П., с ЕГН:*****, починала на 10.02.2022 г., изпълнителен лист от 30.06.2015 г. по гр.дело №938/2015 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Д. С. Р., с ЕГН:*****, и от Д. С. Р., с ЕГН:*****, и двамата с адрес: *****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____